

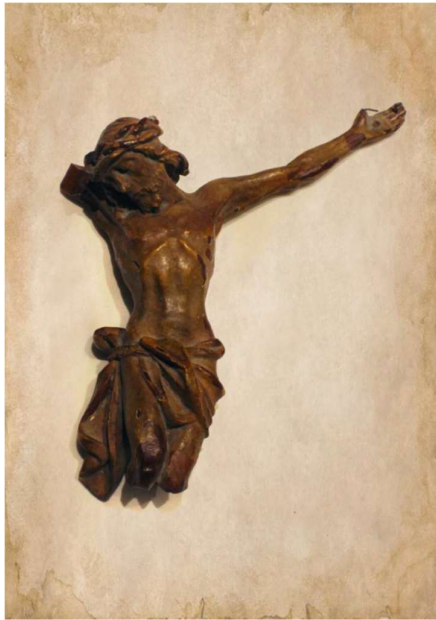

ONGREGAZIONE DELLA MISSIONE CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 – 00164 ROMA
Tel : +39 06 661 30 61 – Fax: +39 06 661 30 661
Email: segreteria@cmcuria.org

GENERALNI SUPERIOR

Rim, 10. februarja 2021

Moj polomljeni Kristus

Dragi člani Vincencijanske družine!

Naj bo milost in mir Gospoda Jezusa vedno z nami!

Po dramatičnih dogodkih lanskega leta, ko je trpljenje povzročeno zaradi vojn, naravnih katastrof in lakote pomešano s pandemijo COVID-19, naša vera kliče, naj leto 2021 zaživimo v upanju, tudi v situacijah, ki so človeško gledano, brezupne.

Z vstopom v postni čas nadaljujmo s premišljevanjem na osnovi, ki jo je postavil sv. Vincencij Pavelski, »mistik dobrote« in bolj konkretno o njegovem odnosu, kakor tudi o našem, z iznakaženim Kristusom, s katerim smo začeli razglablјati ob ikoni »Odrešenik iz Zvenigoroda«.

Kot sem napisal lani v pismu za advent, je oseba Jezusa v srcu identitete Vincencija Pavelskega, mistika dobrote in vincencijanske karizme ter duhovnosti. Jezus je smisel našega življenja in oseba, ki misli, čuti, govori in deluje, postaja cilj našega življenja. Vincencij je poznal pomen bližine in povezanost z Jezusom za osebno spreobračanje in uspešno poslanstvo: *»Ne filozofija in ne teologija in ne razpravljanja ne morejo delovati v dušah; Jezus Kristus mora biti udeležen po njih v nas – ali mi z njim – da bomo delovali v njem in on v nas, da bi govorili, kot je govoril on ter v njegovem Duhu, kot je bil on v Očetu in bi oznanjali njegov nauk, kot je njega učil Oče.«¹*

Če nas ikona »Odrešenik iz Zvenigoroda« vabi, da se poglobimo v Jezusa, nas postno razmišljanje vabi k pogovoru z iznakaženim Jezusom. Pred nekako 30 leti sem naletel na knjigo španskega jezuita Ramóna Cuéa z naslovom **Moj polomljeni Kristus**. Na naslovni strani je slika zlomljenega korpusa. Kristus je brez nog in brez desne roke in prstov na levi

¹Coste XI, 343; Konferenca 153,» Obvestilo Antonu Durandu«.

roki, glava brez obraza in niti križa ni. Ta podoba je pritegnila mojo pozornost in zgodba je vzbudila željo, da bi to posnemal.

Moj polomljeni Kristus, je zgodba o duhovniku, ki je ljubil umetnost. Ko je nekega dne obiskal trgovino s starinami, je videl podobo, med mnogimi lepimi podobami, slikami in drugimi umetniškimi predmeti, ki je takoj pritegnila njegovo pozornost. Bil je ta polomljen križ. Delo znanega umetnika, ki je imel vrednost kljub poškodbam.

Ta podoba je tako pritegnila duhovnika, da jo je kupil, jo želel restavrirati v originalno lepoto. Restavrator, ki ga je našel, je videl, da bo delo s popravilom podobe zahtevalo veliko časa in bi za delo veliko zaračunal. Duhovnik ni zmozel tako visoke cene, zato je polomljen križ vzel domov, kakršen je bil.

Ko je doma v svoji sobi gledal polomljen križ, se je počutil nelagodno, postal je celo jezen. Glasno je vprašal: »Kdo ti je mogel storiti kaj takega? Kdo te je tako nesramno snel s križa? Kdo je tako strašno popačil tvoj obraz?«

Kar naenkrat je oster in netelesen glas rekel: »Umolkn! Preveč vprašuješ.«

Prebijajoč glas se je združil s pohabljenim telesom in vznemiril duhovnika. Šokiran, ko je slišal Kristusove besede, je duhovnik poskušal dati Kristusu občutek dobrote in je rekel s tresočim glasom: »Gospod, imam zamisel, ki ti bo všeč. Našel bom način, kako te restavrirati. Ne maram te videti pohabljenega. Boš videl, kako lep boš spet. Veš, zelo si dragocen. Imel boš novi nogi, roko in prste, nov križ in predvsem, imel boš nov obraz.«

In spet, slišal se je glas in Kristus je rekel prepričljivo: »Razočaral si me. Preveč govoriš. Prepovedujem, da bi me restavriral!«

Presenečen nad energijo in odločnostjo polomljenega Kristusa, je duhovnik odgovoril: »Gospod, ne razumeš. Polomljen in pohabljen boš moja neprestana bolečina. Ne razumeš, kako me žalostiš?«

Gospod je odgovoril: »To je tisto, kar želim doseči. Ne restavriraj me. Ko me vidiš takšnega, pomisli, če se boš spomnil mojih bratov, ki trpijo in če boš žalosten. **Poglej, če bo moja podoba tako polomljena in iznakažena, mogla biti simbol bolečine drugih, simbol, ki bo kričal zaradi bolečine, zaradi mojega drugega trpljenja v bratih in sestrah. Pusti me polomljenega. Poljubi me polomljenega!**«

Duhovnik je dejal: »**Imam Kristusa brez križa. Drugi imajo križ brez Kristusa. (Korpus) ne more počivati brez križa in osebni križ je moč prenašati le s Kristusom.** Začeli smo iskati leseni križ za polomljenega Kristusa, da bi ne njem počival. A našli smo osebni križ. **Združi ju in polomljen Kristus bo popoln.** Polomljen Kristus počiva na našem križu, in križ bova skupno nosila.«

Še vedno nemiren je duhovnik nadaljeval svoj napet pogovor z Jezusom, rekoč: »Rad bi restavriral tvojo izgubljeno roko.« Gospod mu je odgovoril: »Ne maram lesene roke. **Hočem pravo roko iz mesa in kosti. Hočem, da postaneš moja izgubljena roka, Ti!**«

»Gospod,« je vzkliknil duhovnik; »Imaš samo eno nogo. Ne moreš sam hoditi. Potrebuješ pomoč.« Kristus je odgovoril: »Moram delati, kot sem delal v Nazaretu.« Duhovnik je rekel:

»Če hočeš, sem ti pripravljen pomagati najti delo. Toda opozarjam te, da v sedanjem stanju, **če se ne predstaviš kot Kristus, ne boš nikdar našel dela.**«

Kristus je prepovedal, da ga predstavi kot Kristusa. Skupaj sta obhodila mnogo delavnic in podjetij, a nihče ni Kristusa sprejel na delo. Kristus je žalostno vzdihnil: »Kako more nekdo reči, da ljubi Kristusa in z istim srcem zaničevati ljudi, ki iščejo pošteno zaposlitev? **Jaz sem tisti in oni sem jaz.**«

Duhovnik je potožil: »Kako težko je zame ljubiti Kristusa brez obraza.« Žrtvoval je veliko ur v iskanju odgovarjajočega, lepega obraza za svojega pomoljenega Kristusa, da bi olajšal notranji nemir. Kristus pa je ponovno spregovoril z močnim glasom: »**Hočem ostati takšen, polomljen, brez obraza.** Zakaj me hočeš restavrirati, zase ali za druge? Te spravlja pogled name iznakaženega, v nerazpoloženje?« Kristus je blago odgovoril: »**Prosim, sprejmi me, takšnega, kakršen sem. Sprejmi me polomljenega, sprejmi me brez obraza.**«

Kristus je nadaljeval: »**Ali imaš fotografijo nekoga, ki ga ne maraš, svojega nasprotnika? Položi obraz te osebe na moj obraz, postavi obraze vseh najbolj zapuščenih, zapostavljenih, ubogih na moj obraz.** Me razumeš? Svoje življenje sem dal zanje. V mojem obrazu so vsi njihovi obrazi. Me razumeš?«

Po dolgem pogovoru s Kristusom, je duhovnik končno razumel Kristusovo sporočilo in z umirjenim glasom polnim hrepenenja je rekel: »Kristus, rad bi sprejel tvoje vabilo, toda prosim, pomagaj mi! Pomagaj mi!«

Po več letih hrepenenja, da bi našel polomljenega Kristusa, je napočil dan. Ko sem prihajal blizu neke stavbe, sem nenadoma pogledal na desno in tam je bil: polomljen Kristus. Ne vem, ne predstavljam si, kako je podoba prišla na to mesto. Pogosto sem hodil mimo te zgradbe, a nikdar poprej nisem videl nobene stare, polomljene stvari, da bi bila tam, da jo lahko kdo vzame.

Spomnim se presenečenja in nestrpnosti, pa tudi čudenja, če bom smel imeti podobo. Ko sem vprašal in dobil dovoljenje, sem hitro šel in vzel polomljenega Kristusa domov. V svoji sobi, z »mojim polomljenim Kristusom,« sem začel jokati. Od takrat naprej je vedno z mano.

Zakaj sem hotel imeti polomljenega Kristusa? Kot duhovnik v zgodbi, bi gotovo raje imel lepega in celega Kristusa ali lep križ, ki bi ga obesil na steno za češčenje. Od kod je torej prihajala ta želja, da bi našel polomljenega Kristusa? Prav gotovo ne od mene. Edini odgovor, ki ga najdem je: ta želja je prišla od Kristusa.

Polomljen Kristus je postal jasno znamenje pred našimi očmi, ki vznemirja naš mir in nas kliče k spreobrnjenju. Vabi nas k neprestanemu pogovoru z njim tu in sedaj v današnjem svetu in medsebojnih odnosih. Ta polomljeni Kristus nam pomaga prinašati sebe njemu z našo človeško realnostjo kot tudi z realnostjo vsakega človeka.

Kristus je vedno pripravljen prisluhniti pa tudi predlagati. Neprestano nas izziva, toda nežno in z večnim usmiljenjem, naj odgovorimo na vprašanja kot so: Kaj misliš, zakaj so me ljudje tako pohabili? Te polomljen Kristus spravlja v neugodje? Te zlomljeni ljudje spravijo v neugodje?. Kaj naj bi pomagalo ljudem, da bi spremenili svoj odnos do polomljenih? Kje vidiš samega sebe v odnosu do te stvarnosti?

Sv. Vincencija je nenehen pogovor z Jezusom privedel do odgovora in nasveta: *»Kako nekaj lepega je videti uboge, če jih vrednotimo v Bogu in jih cenimo, kot jih ceni Jezus Kristus! Toda, če na njih gledamo po mišljenju mesa in duha sveta, bodo nepomembni.«*²

*»... Jezus je umrl za nas, ni že to dovolj, da cenimo človeka? Jezus ima tako veliko spoštovanje do nas, da je umrl za nas. In tako, moremo reči, da nas je bolj cenil kot svojo presveto kri, ki jo je pretil za naše odrešenje, čeprav ni nikdar rekel, da ne ceni svoje krvi tako visoko kot vse izvoljene ...«*³

Moj osebni polomljeni Kristus, pred mojimi očmi ali v mojem srcu, me vabi k resničnemu pogovoru. Naj bo ta postni čas pomoč za poglobljen in preprost začetek pogovora s polomljenim Kristusom, ki nas ne bo pustil ravnodušnih.

Vaš brat v sv. Vincenciju,

Tomaž Mavrič CM

Generalni superior

² Coste XI, 32; konferenca 19, »O duhu vere«.

³ Coste X, 491; konferenca 96, »Prisrčnost, spoštovanje, posebna prijateljstva.«